

ПРОЛЕТАРИИ ОТ ВСИЧКИ СТРАНИ, СЪЕДИНЯВАЙТЕ СЕ!

БОРБА

ОРИАН НА ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП, ОКРЪЖНИЯ НАРОДЕН СЪВЕТ
ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА ОТЕЧЕСТВЕНИЯ ФРОНТ — В. ТЪРНОВО
Излиза три пъти седмично

Год. XXI | Гр. 51/52 | 2174/25 | Велико Търново, четвъртък, 29 април 1965 г. | Цена 4 стотинки

ПРОЛЕТТА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО

ЦВЕТА И ЗНАМЕНА красят днес улици и площади, фабрики, заводи, нашите домове — родните села и градове. Многобройната трудова армия изпраща последната смяна и с радост пресмята резултатите от плодотворния труд, готви се за своя най-голям празник — Празника на труда — Първи май.

Избрали този ден, в който пролетта встъпва властно в своите права, трудещите се от всички континенти в стройни редици дават израз на най-съкровени си мисли и чувства, своята готовност и воля да се борят за премахване на всякаква експлоатация на човек от човека, за мир и разбирателство между всички хора на нашата планета, за тържеството на пролетта на човечеството.

Трудовите хора от нашия окръг срещат светли празник с достойни дела. На празничната манифестация те още веднаж ще покажат своето единство и сплотеност под червеното знаме на Българската комунистическа пар-

тия, ще отправят гореща благодарност към народите на великия Съветски съюз, които първи прокарват път към сияйните върхове на комунизма, ще вдигнат корави десници за солидарност с всички борци за мир, демокрация и социализъм.

В общия многомилionen поток на международната първوماйска демонстрация сърцата на трудовете хора ще бият с еднакъв ритъм, защото те имат еднакви интереси, еднакви стремежи. Осенен от знамето на пролетарския интернационализъм, този могъщ поток ще разпръсне тъмните облаци над земната шир, предизвикани от агресията на американските империалисти в Индокитай, Африка и Латинска Америка и ще разчисти пътя към светлото бъдеще на цялото човечество.

Да живее Първи май!
Да живее международната работническа солидарност!

ПЪРВЕНЦИ ТКЗС В ОКРЪГА

Вчера в Окръжния народен съвет бе отчетено съревнованието в селското стопанство в окръга през 1964 година.

От първата група стопанства на първо място се класира ТКЗС в с. Моравя, изпълило плана за общата продукция 114,6 на сто, получило на 1000 декара обработваема земя и пасища 36 355 литра мляко, 12 755 кг месо — в т. ч. свинско месо 8792 кг, осигурило доход на един кооператор 974 лева, предало договорирания продукция на 1000 декара обработваема земя за 40,1 лева. Стопанството се награждава с парична награда 300 лева. На второ място в групата е ТКЗС в с. Ресен, изпълило плана 101,5 на сто, получило съответно — мляко 23 801 литра и месо 15 094 кг, осигурило доход на кооператор 1128 лева. Награждава се с 200 лева.

От втора група на първо място е ТКЗС в с. Асеново, изпълило плана си 112 на сто, получило съответно мляко

18 524 литра и месо 7510 кг, осигурило доход на един кооператор 614 лева. Награждава се с 300 лева. Класиралото се на второ място ТКЗС в Стражица получава 200 лева.

От МТС на първо място се класира станцията в Стражица, която се награждава с 200 лева.

С по 100 лева се награждават стопанствата:

В Масларево за най-висок доход от пшеница — от 11 355 до 212,6 кг и чиста продукция 17 лева от декара.

В Масларево за получена от

4564 декара по 587 кг царевича и чиста продукция 30,7 лева от декара.

В Полски Сеновец за получен от 2815 дк съвкупен доход по 203 кг и чиста продукция 54,9 лева от декара.

В Ореш за получено от 1700 декара средно по 5432 кг захарно цвекло и чиста продукция 203 лева от декара.

В Драгомирово за получен от 464 дк по 236 кг тютюн „Острелист“ и 503 лева чиста продукция от декара.

В Михалци за получени от 320 дк по 4112 кг домат и чиста продукция 236 лева от декара.

В Моравя за надоеено по 3147 литра мляко от крава. В Павликени за настригана по 5,04 кг вълна и надоеено по 54,7 литра мляко от овца.

В Поликраище за получени от свиня-майка по 16,8 прасенца при живо тегло на двумесечна възраст 15 кг и себестойност на 100 кг прираст — 51 лева.

В Павликени за получени от 11 904 кокошки-носачки средно по 196 яйца, при себестойност 0,035 лева за яйце.

БОРБАТА ЗА ОСИГУРЯВАНЕ на повече нагнупване още в началото на годината се включиха и работниците от винарското предприятие в Свищов. Наред с преизпълнението на другите основни показатели от производствената програма те изпълниха плана за печалбата от реализацията 208 на сто. Пред празника 17 души извоюваха златното „Ударник на комунистическия труд“.

СЪРЕВНОВАНИЕТО между клоновете на ДАП Г. Оряховица, Павликени, Велико Търново, Свищов и Елена през първото тримесечие се печели от колектива на пътническа станция в Елена. Той получи переходно червено знаме и парична награда.

В чест на Първи май колективът на клона в Елена изпъли четиримесечния си план в пътища с 11 дни и в пътища километри с 5 дни предсрочно.

С хубави дела среща Празника и колективът на „Транспед“ в Елена. Той изпъли четиримесечния си план с 10 дни предсрочно. (По дописки на Т. Наумов, М. Цонев, Хр. Чиков П. Аверкович и К. Василев)

МЕСЕЦ НА КУЛТУРАТА

ОЖИВЛЕНИЕ НА ВСЯКЪДЕ

Месецът на културата предложи на жителите на Елена хубав концерт от оркестрова музика, състоял се на 28 април.

Концертът бе характерен с голямото разнообразие, произтичащо от различията във вида на трите оркестра и свързаното с него различие в репертоара и стила на изпълнение.

Смесеният оркестър при читалището в Свищов се представи с програма, включваща произведени на Шуберт, Росини, Нюман Штраус и Дели. Диригент и оркестранти добросъвестно и упорито са работили за постигане, с оглед на възможностите, най-добра интерпретация. Публиката изрази своето доверие, като бисира последната пиеса „Италианката в Алжир“ от Росини.

С добре подготвена програма, освежена и със солови изпълнения, се представи мащабният оркестър при Културния дом на профсъюзите във Велико Търново. И неговата програма спечели голямото одобрение на публиката.

Хубави впечатления остави и естрадният оркестър при Държавния захарен завод — Горна Оряховица. Неговите темпераментни песни и тяхното стилно естрадно изпълнение предизвикаха възхищение на програмата с включване на непредвидената тема.

Концертът на оркестрите от окръга беше хубав празник за любителите на музиката в град Елена. Може само да се съжалява за неучастие на оркестра при читалището в Елена и на естрадният оркестър при Културния дом на профсъюзите.

Във вторник в читалище „Надежда“ се състоя премиерен концерт на ансамбъла при образцовото читалище „Искра“ — Велико Търново.

Ансамбълът се яви с нова програма. И всичко — песните, танците, композицията „Сватба“ — биха били изпълнени, че постоянно

СЪВЕТСКИ ПИСАТЕЛИ, ГОСТИ НА ВЕЛИКО ТЪРНОВО

Гостуващите в страната ни по случай Дните на съветската литература съветски писатели Вера Панова, Сергей Антонов, Анатолий Поперечный, Алберт Беллев и Мая Тарасова пристигаха на 27 април във Велико Търново.

Като разгледаха старинния град, от чудната панорама на които останаха очаровани, вчера, 28 април, те отпътуваха. Вера Панова и Анатолий Поперечный заминаха за Варна, а Сергей Антонов, Алберт Беллев и Мая Тарасова — за Шипка.

предизвикаше възхищението на публиката.

Самодейците бяха поздравени от името на Градския комитет на Отечествения фронт. Градския читалищен съвет и читалище „Надежда“.

Вчера във Велико Търново пристигна нашият именит съгражданин писателят Емил Станев.

Снощи в салона на Профсъюзния дом в присъствието на авторите се обсъди романа „Иван Комарев“. Възхитително слово прочете проф. Стоян Каролов.

ПЪРВИТЕ НОСИТЕЛИ НА ЗНАЧКАТА „ЗНАТЕН МЕХАНИЗАТОР“

ТОДОР КОЛЕВ

През 1964 година повече от 40 механизатори от окръга работиха по почина на знатните съветски механизатори В. Я. Первични и В. А. Светлични. За постигнати успехи в комплексната механизация вчера Окръжният народен съвет реши да награди със значката „Знатен механизатор“ и с по 50 лева следните другари:

Тодор Колев Иванов, Атанас Чешалов

МАРИН НИКОЛОВ

ИВАН ЦВЕТКОВ

АТАНАС ЧЕШАЛОВ

Карансен: Димитър Стоянов Димитров от ТКЗС — Горна Студена; Борис Богомилов от ТКЗС — Масларево; Иван Иванов Гетев от ТКЗС — Драгомирово; Никола Тодоров Желязков и Георги Борисов Йоргов от МТС — Стражица; Рашико Игнатов от ТКЗС — Дъскоп.

СУТРИНТА на Първи май 1931 година, към 7 часа, започнаха арестите на комунисти и техни съмишленици в Павликени. Мене ме арестуваха в къщи, в 7.30 часа сутринта, на излизане за работа. Когато униформеният полицаи, придружен от търновски декември, ме вкара грубо в двора на павликенския полицейски участък, аз видях, че преди мене бяха докарвали много другари от Михайли. Била черква и други околности. Някои от тези арестувани бяха насядали направо на земята, други седяха прави около тях и весело разговаряха. Подхвърляха си даусмислици и се поздравяваха така майсторски, че всеки друг лесно подразбираше първомайски поздравления. След непродължително време докараха и адвоката Никола Тарашманов, редактор на местния тогавашен вестник „Павликенски глас“, а малко по-късно и Асен Михайлов (Селския), който си носеше обикновена добре сгъната черта под лявата мишница. С близкия някой от арестуваните го запита кога е намерил време да си сгъне чергата. Той също на висок глас и весело отговори, че тя му е готова още от затвора и винаги в подобен случай, като днешния, я взема „по предвидливост“. Постепенно се образува и павликенска група, към която се присъединяваха последователно новопристигналите:

Иордан Христов Ванев, двама-трима работници от краватната фабрика и други. В съседство бяха Първан Костадинов, Петър Стаев, Ганчо Минев, Петър Атанасчев, Николай Ст. Чукаров и други от „Балканският махала“. Между арестуваните се движеше насам-натам нервно и заканително униформени и цивилни полицаи, начело с тогавашния полицейски пристав Георги Попов. Следяха кой какво прави и с когото говори, като предупреждаваха с псувни да не се събирате на групи по-големи от по трима-четирима души. Въпреки това, между нас се разнесе слухът, че в Михайли младешките пуснали покрай селото червен щъркел, в друго село били разпръснати ръкописни позиви. Другарите, които бяха по-близо до сградата на участъка казваха, че чували като изпод земята слухи и сподадени викове и стениания. Явно беше, че в някоя от килиите има други първомайски арестанти, които ве-

че биваха изтезавани. Партията имаше решение през 1931 година Първи май да се отпразнува с разпространяване на позиви и окачване на червени знамена и лозунги. Тази задача в Павликени беше възложена на членовете на РМС — Атанас Сейков, Иван Маринов, Атанас Митев — работници в краватната фабрика. Иван Колев — шивашки работник. Червените знамена

гити две червени знамена бяха окачени от Иван Маринов и Иван Колев върху високи върби край реката на северния край на Павликени. Полицейските „кучета“ сами не можаха да смъкнат знамената от върба на тополите пред краватната фабрика и принудиха работниците да направят това. Сутринта на Първи май Атанас Сейков не се явил на работа във фабриката. Поради подозрение, или поради издайничество от страна на някого, той беше арестуван и жестоко бит в участъка. Не издаде никого от съучастниците. Иван Маринов и Иван Колев не бяха арестувани. Те бяха успели да се скрият. Атанас Митев също не беше арестуван — той не беше заподозрян. След обед към 14 часа, полицейският пристав Георги Попов, след като предупреди всички арестувани с висок глас „никой да не говори нищо за Първи май“, последователно започна да ни освобождава с по един ритник, или удар с тогата от страна на униформените и цивилните полицаи, които стояха до портата. Така посрещаме Първи май не само през 1931 година, а и през всичките години на фашистката диктатура. Иордан ДЖАМБАЗОВ пенсионер, член на БКП

ЧЛЕНОВЕТЕ НА „АВРОРА“

НЕ БЕШЕ ЛЕКО да се поведат успешно напред през толкова трудности няколкото десетки мъже от новоизградената обединена шпосерска бригада в ремонтно-механичния цех. Но годините бяха въоръжили комуниста Кирил Гунев с много енергия и твърдост, с голям житейски опит и професионална мъдрост. А Партията бе възпитала в него немалко любов и обич към труда и човека. Като истински баща между

своите синове, застана Кирил Гунев сред шпосери и стругари, леяри и ковачи, тенекджии. Съветва и учи по-младите. Съветва се и споделя с по-опитните. Изисква. Настоява. Не отстъпва. Расте всекидневно умението в бригадата. Крепне в искрена дружба и сплотява колективът. Превръща се в голямо задружно семейство. Почувствувал силата и сплотеността на своя колектив, в началото на 1961 година бригадирът сподели:

„Само след половин година, когато това движение прерасна в движение за комунистически труд, бригадата бе удостоена през януари 1962 година и с новото почетно звание. Седемнадесет души от бригадата са ударници на комунистическия труд. От основаната й досега средното изпълнение на трудовите норми не е било по-ниско от 145 процента. Бригадата се гордее със своите членове: Христо Аврамов, Димитър Чобански, Димитър Александров, Цонин Къларков, Недко Петков, Боню Дарачиев, азиатия майстор, столярът на бригадата и цеха Хараламби Каразахов и много още. От все същите те помагат, предават своя опит и умение на по-младите. Смяна млади членове, като Георги Белчев, Ангел Мусев, Иван Лисковски, Марин Савов, Димитър Теодосиев и други е прелела вече шафетата от своите по-възрастни и опитни другари.“

— Е, какво ще кажете, другари, бихме ли могли и ние да се борим за званieto „Бригада за образцов социалистически труд“? Мъжете от бригадата, носещи името на легендарния крайцер „Аврора“, приеха и решиха да защитят достойно името на своя патрон. Занизаха се неусетно дните в трудово напрежение и надпревара. За реконструкцията Захарна фабрика бяха необходими редица нови и по-съвършени съоръжения. Те трябваше да се доставят от чужбина. По-голямата част бяха доставени. Но имаше други, които можаха да направят със собствени сили.

Кирил Гунев призова своите хора. „Аврора“ влизна още по-високо трудовия си боев стъг. Звеното на комуниста Христо Аврамов, в което участвуват Симеон Василев и Ангел Мусев, изработи новата елфа за разтоварване на вагони, която по нищо не отстъпваше на вносните.

Звеното на комуниста Цонин Къларков, състоящо се от Иван Тодоров и Иван Димитров, изработи сламуловителя, направил новите филтри „Херкулес“, които също трябваше да се внесат от чужбина. Направени бяха от шпосерската бригада камъкоуловител, елеватори за конс, за варовик и много още съоръжения.

В малкия дневник с красив и четлив почерк са записани едно след друго завоеванията на бригадата. Юли 1961 година — удостояване със звание то „Бригада за образцов соци-

алистически труд“. Само след половин година, когато това движение прерасна в движение за комунистически труд, бригадата бе удостоена през януари 1962 година и с новото почетно звание. Седемнадесет души от бригадата са ударници на комунистическия труд. От основаната й досега средното изпълнение на трудовите норми не е било по-ниско от 145 процента. Бригадата се гордее със своите членове: Христо Аврамов, Димитър Чобански, Димитър Александров, Цонин Къларков, Недко Петков, Боню Дарачиев, азиатия майстор, столярът на бригадата и цеха Хараламби Каразахов и много още. От все същите те помагат, предават своя опит и умение на по-младите. Смяна млади членове, като Георги Белчев, Ангел Мусев, Иван Лисковски, Марин Савов, Димитър Теодосиев и други е прелела вече шафетата от своите по-възрастни и опитни другари.“

За много още неща — за партийната и комсомолската група, за бригадиният съвет, за дружбата с пионерския отряд „Вела Пеева“ от кв. „Калитинец“, за кърта на честността, за доброволната касичка за подпомагане, за касичката за екскурзии, за топлите грижи към петте заличници, за масовото участие в културните и спортните прояви, за искрената дружба и другарството в бригадата — може да се разкаже.

Отново Захарната фабрика е в реконструкция — сега за преработка на сурова кубинска захар. В реконструкцията е и спиратната фабрика, за да улесни производствения си напътник. Отново „матросите“ на „Аврора“ са на изпитания. И те пак ще го издържат. Защото бригадата на Кирил Гунев е истинска школа за професионално възмъжаване и възпитание на комунистически добродетели. Тя е гордост за колектива на ДЗЗ — Горна Оряховица.

Генчо МУСИНСКИ

Бл. КОЧЕВА

„СЕГА Е НАШИЯТ ИСТИНСКИ ПРАЗНИК“

ИДЕ ПЪРВИ МАЙ! Това се чувствуваша навсякъде! Като че самата природа празнично окича земята за този ден. Иде Първи май! Празникът на труда. В този ден те ще поберат редиците и ще тръгнат рамо до рамо в празничните тъмни униформи, те — десетките, стотиците, армията от железничари, обслужващи огромния стоманен възел — гара Горна Оряховица. Иде Първи май! Димитър Енев присява очи, като че се вглежда в годините останали назад и сагага търврата си длан върху коритице на албума. Освен спомена, запечатан в снимките в него, старият железничар има спомени, запечатани в сърцето. — Дядо, хайде де, разкажи! — тихо подканя приседналата на коленете му внучка, която е оставила и тетрадките неприбрани, и куклите без грижа, защото дядо разказва. Колко много неща знае той! Иде Първи май! Този ден и тогава идеше с разцветените клопки, с нежната риза на младите листенца и тревички, с възторжения птич хор. Тогава той беше момче, беше буйният комсомолски Димитър Енев, който трябваше

да напусне родния си Свищов, защото не умеше да стои мирно. На гара Горна Оряховица намери работа за двете си силни ръце и много другари по сърце. Наближиха ли Първи май — започваше трескава подготовка и тревога. Един заканителен шепот се носеше, шепот по-силен от локомотивните свирки и грохота на влаковите композиции — работническата класа се готвеше за своя празник, не — за изпитание на своята воля и единство. Димитър вървеше през лишиите със стегнатата столка на млад човек. В очите му проблесваха пламъчета. Всички връзки с позиви успя незабележимо да прехвърли на уго врените места. Утре гарата ще бъде осяна. Момчетата тази нощ ще пороботят добре. Тревожно ека локомотивна свирка и Димитър скочи. Беше развълнуван. Облече най-хубавото, което имаше. На тръгване погледна спящото момиченце, погали с голямата си ръка тревожно вглежданата в него жена и прекрачи. — Няма да работим. Така решихме. Празник ни е най-по-сле, — и тръгна да търси другарите си. Панталоните му бяха

заредени отвътре с позиви. Беше пуснал неведнаж. Просто върви си по лишиите край възелите в денето, а от крачиците незабележимо се силят позиви след позив. Те събързат поздрав към очернените с въглищен прах хора по случай празника им, те зоват към солидарност и борба. Крачка, още една, и още. Остана съвсем малък район. Изведнъж от мрака изкачат полицаи. Разпространителят на позиви е хванат. Но той, Димитър Енев не е сам. Крачка след крачка будната съвест стига до всеки железничар, до всеки отруден. — Дядо, още, още! — моли малката Елга. Еленка, жена му с умилението гледа притихналото дете и това лице, познато й до последната бръчица. — Разбира се, че има още. Не съм отишъл още до истинския празник. 1945 година. Първият свободен 1 май. — Как ще излезем на манифестация? Трябва да е тъй, че... да покажем какво сме! И железничарите решиха. Ще изработят макет на локомотив. Тогава Димитър просто нямаше време да кападне. Свършат ли другата рабо-

та, в IX жп секция се залавяше за макета. Той, обикновеният до преди година железничар, беше вече групов майстор. На 1 май 1945 година утрото беше по-различно от всички други утрини, които помнеха железничарите. Радиото и местните съобщаваха надрадостни вести за края на войната, за победата над фашистка Германия. Хората, жадни да работят и пята, да живеят в този ден, който до сега помнеха с арести, побой и уволнение, се наредиха за първи път в редици и поеха към града. Тръска черен локомотив — макет пробиваше път на голямата железничарска армия в морето от възторжени, радостни хора. В него бяхме поставили едно момченце, колкото тебля голямо. То натиснаше локомотивната свирка. Бяхме направили така силно да свирят, че всички да я чуят, всички да видят — свободните железничари манифестират, — обяснява дядото на малката Елга. Така започна чествуването на истинския празник. Постепенно на гордите на много хора се появила орлеи и медали. Получен в чест на 15-годишнината от 9. IX. 1944 г.,

аблестя и на черната железничарска куртка на Димитър Енев „Народен орден на труда“ — златен, после значката „Отличник“ на Министерството на транспорта и съобщенията — почетен железничар. 44 години преминаха за Димитър Енев тук, където едно стоманено, неспокойно сърце пулсира с грохота на влаковите композиции, с гласовете на хиляди хора. Сега момчето, което някога дойде от Свищов, е вече възрастен човек, с посребрени коси. Той държи малката Елга на ръце и ѝ разказва, разказва. 44 години — години на борба и непосилен труд, години на победи и празници. — Елга, какви са тия листове, дето си си приснала? — Нищо дядо. ... Ще пиша на майка в София и на татко в Ленинград, и на вуйчо в казармата, че вече знам за истинския празник на хората, които се трудят. — Мъничката ми! Добре, пиши! — погалава я Димитър Енев и с радост гледа, как малката неопитна още ръчичка изписва: „Първи май сега е истински празник за хората на труда“.

АЛЕКСЕЙ ЛУКЯНОВ
почетен гражданин на Велико Търново

(По случай 20-годишнината от Победата над фашистка Германия)

„ПОБРАТИМИТЕ СА НЕРАЗЛЪЧНИ НА ЖИВОТ, И НА СМЪРТ“
Н. Г. ЧЕРНИШЕВСКИ

НА 9 МАЙ 1965 ГОДИНА цялото прогресивно човечество ще отбележи славната двадесетгодишнина от деня на Победата над хитлеристка Германия. Този исторически и възбуждаща дата изостря в паметта преживяното през годините на кръвепролитната и ожесточена борба на съветския народ с озверелия фашизъм, и се появява желание да споделим впечатленията си за събитията от миналото, за това, което сега вече с пълно основание може да се нарече история. ...

Аз и досега грижливо пазя моите фронтови бележници. Те са някакво — повече от лесет. Всички ми са много скъпи. Но един от тях пазя особено щателно. Сивафавата

му корица е изрядно изтъркан, по страници лежи характерният отпечатък на времето — жълтевината. Обаче изтеклите години пощадиха редиците, написани ту със зелено, ту с тъмносиво мастило, или пък просто набързо нахвърляни с лошо подострен молив. Този бележник възкресява в паметта ми далечното минало, събития от войната с повече от двадесетгодишна давност, станали на многострадната българска земя. И макар на територията на Румъния фашистите да предприемаха отчаяни опити да задържат нашите части, не им се удале да осъществят своите планове. Сломвайки яростната съпротива на хитлеристите, съветските войни излязоха на брега на многоводния широк Дунав — естествена румъно-българска граница, преодоляха реката, заеха редица крайдунавски градове. Русе беше един от първите такива градове по пътя на освободителите — потомци на

руските войници, които през годините на войната с турците през 1877-78 г. г. се притекоха на помощ на българския народ, борещ се за своето национално освобождение, против гнета и кървавия режим на военно-феодалната система на Отоманската империя. В красивия град, незасегнат от разрушителната сила на войната, съветските войници и офицери трябваше да претърпят нови „изпитания“, съпротивождайки от крепки преградки, целувки, цветя. Обветрените и сурови лица на войните, изминали много трудния и дълъг път на боевете, редували се с умиротелни маршове, разсъфнаха в усмивки; очите на фронтовците заискриха от радост и топлина, предизвикани от гостоприемството на хората от страната на Балканските планини. Българите посрещаша нашите войници като дългоочаквани вестители на свободата, като скъпи освободители от ненавистната монархо-фашистка тирания. — Братя! ... — Русите са наши братя! Такива възгласи се чуваха от устата на жени, старици и деца, от устата на отделни и групи българи, поднасящи на фронтовците ярки букети цветя. Всеки човек страстно желаше да се докосне до ордените и медалите на войните, да ги прегърне, целуне тях — тружениците в боевете. Посрещането на фронтовците в Русе свидетелствуваше за искрената дружба между съветските и българските хо-

ра, за логичното продължение на многовековната общност на интересите на славянските народи. Във втората половина на деня при паметника на Свободата, който се издига на централния площад близо до градския театър, се събраха много граждани, празнично настроени, възбуждени от събитията през деня. Разговорът на всички беше за едно — за Съветската армия, за нейните войници, офицери и генерали, донесли на знамената на своите полкове желанието от всеки българин и българка: Свобода, Чест, Съвест, Равенство, Братство. Изведнъж на площада се възцари тишина. Всички обърнаха лица към мъж в средна възраст, стоящ с издигната ръка на стъпалото при пиедестала на паметника. Мъжът започна да произнася един след друг лозунги в чест на руския народ, в чест на неговата героична армия, в чест на бъдещата победа над хитлеристите. В отговор на всеки лозунг се раздаваше многогласно „ура!“ — от площада на площада, и хората, чули отдаден тържествен възглас, бързаха към паметника, присъединявайки своите гласове към дружинните гласове на ликувалите граждани на град Русе. После на стъпалото на пиедестала се изкачи девойка и съблестите се при паметника хора чуха стихове, славещи планините и долините на България, по пътищата на която преди няколко десетки годи-

ни към легендарната Шипка... преминаха руските полкове... Младец с искрици от гняв черни очи сменя девойката. Той говори за злодеянията на полиците и жандармеристите, за загиналите от техните окървавени ръце партизани и партизанки — най-добри синове и дъщери на българската земя. Преди да назове имената на загиналите герои, младежът възкликна силно: — На колене! Всички се подчиниха на властния му глас. Желите на града, коленопреклонно и мълчаливо почетоха паметта на ония, които с оръжие в ръце се бори за монархията и фашизма и отдадоха живота си за победата над ненавистния строй на робството. Народът не си разотиваше от паметника на Свободата до късно вечерта. Когато над града се спусна здрач, стана още едно паметно събитие — уличите и площадите на града се осветиха от ярките светлини на електрическите лампи. През годините на войната, както и навсякъде, тук, в град Русе, строго се спазваше заповиането: електрическа светлина по улиците не бе включвана повече от три години. И ето Съветската армия извади града от мрака, включи светлините на живота, светлината на създанието, светлината на щастие.

Близко до паметника стоеше жена — с бледно лице, измъчена, сякаш току-що е станала от болничен креват. Тя приближи към нас — офицерите от Съветската армия, от

краткия й разказ узнахме, че в миналото тази българка е била нелегалка. Преди повече от десет години я хвърлили в затворническа килия и само идването на русите в град Русе ѝ донесло освобождението. — Днес вече осветихте улиците на нашия град с лъчезарните светлини на живота, — произнесе тя развълнувано. — При нас се върна животът. На площада, край паметника, стоя аз, нелегалката, комунистка, без страх да бъда заловена и арестувана. Значи, в град Русе дойде истинската свобода. И ни я подариха войниците на Русия... Желите на града тържествуваха до късно вечерта: тук, в крайдунавския град, се раждаше народната власт — най-справедливата власт, власт на обикновените хора — на тружениците от труда и селското производство на материялни ценности за човечеството. Тези паметни събития станали на 9 септември 1944 година, в Деня, на който беше съдено да стане исторически ден за целия български народ, в Деня, когато в столицата на България — София — народът, ръководен от Българската комунистическа партия, извърши революция, смъкна строя на монархо-фашистите, взе властта в своите ръце. Буржоазно-монархическото правителство беше свалено от българските партизански бригади с помощта на присъединилите се към тях войски части. Славната Българска комунистическа партия ръководеше тази наистина песнаро-

БРИГАДАТА ТРЪВА

БРИГАДИРЪТ ИЗЛЕЗЕ ОТ НОВАТА СГРАДА, ПАМУКЛИЙКА НАМЕТНА, НАХЛУПИ КАСКЕТА, ОГЛЕДА ДОВОЛЕН РОЖБАТА МЛАДА И ВИКНА: — ХАЙДЕ, МОМЧЕТА! С ТЕСЛИ И ТРИОНИ И РАДОСТ В СЪРЦАТА БРИГАДАТА ТРЪГНА НА ПЪТ. ЕДИН СИ ПРИПОМНИ НА ПЕНЮ МЕЧТАТА — ПЯЛ ПЕСНИ ЗА ХОРА НА ПЪТ. А БЯЛАТА СГРАДА, РАЗЦЪФНАЛА ХУБОСТ, ШИРОКО ОТВОРИ ВРАТИ. ПОДАРЪК БЕЗ ПОДПИС ОТ ХОРА ВЪЗГРУБИ, ОТ ХОРА С МЕЧТИ. СЕЯЩИ НА РАДОСТ, БЕЗ ТИТЛИ ГОЛЕМИ, ПО СКЕЛИ ПОЕДИ НАГОРЕ НА НАШЕТО ВРЕМЕ ВНИ МЯТАТЕ СТРЕМЕ — ВНИ — ХУБАВИ ХОРА!

По другарски с всеки клиент

телни клиентки, трудно избират. — споделя Мария. — Трябва да им помагаме, да ги съветваме. Не е важно само да продадем обувките, всеки трябва да остане доволен, за да дойде пак тук.

Наистина умението да се посрещне и изпраща клиента е най-важното. Прочитането на редовно преизпълнявания план за стокооборота говорят за това. Магазинът е единственият младежки търговски обект в Горна Оряховица, а младите хора са винаги начело. Успехите в движението за комунистически труд (Мария вече е ударничка на комунистическия труд, а Иванка упорито се бори за това почетно звание) сами говорят. Уважението към хората, които влизат, истинското другарско отношение към тях отличава продавачките, остава трайно и приятно впечатление.

През зимата от Славяново тук идва жена да купи пионерки за дъщеря си. Цял ден чакан, но обувките не бяха доставени в магазина. Жената замолва непознатите продавачки да изпратят пионерките на село, понеже не може да дойде още веднаж. Мария и Иванка изпълняват молбата й. Малката услуга, направена внимателно, създава дружба между тези жени. Сега от Славяново при „услужливите и добри продавачки“ идват и други жени, въпреки че има по-близко друг град, където също може да се купят обувки. Тук знаят, че ще бъдат посъветвани, че им се помогне да изберат най-хубавото. . .

Новата награда е гордост за двете продавачки, тя показва, че техният труд намира признаване, задължава ги за нови по-големи успехи. Сега те са намислили да направят магазина „образцов търговски обект“, за пример на всички в града. Опитът, досегашните успехи, най-важното — умението да се работи по другарски с клиентите — са причината, която дава основанието на всички, които знаят тяхната работа, да вярват, че ще успеят. „Клиентът винаги има право“ — девизът на младите търговски работници тук вече е метод на работа.

В. БУТАШКОВ

СТРЕЛЕЦКИТЕ МЕХАНИЗАТОРИ

БЕШЕ КРАЯТ НА МАРТ. Рядко хубав слънчев ден. В блоковете на „Могилата“, западно от с. Стрелец, като малки катери, в далечината се носеха два трактора с ремаркета. Пухкави бели облаци тук ги обгързваха, ту се промиваха след тях и бавно се стопяваха сред зеления клим. Приблизихме работещите и едва тогава забелязахме двамата мъже и трите жени, които обслужваха машините.

— Както виждате, проста работа, — ни посрещна токущо слезият от трактора Христо Раев. — Обикновеното ремарке за оборски тор е приспособено за разхвърляне на изкуствените торове. За ден сива наторяваме около шестотич и повече декари.

И, за да потвърди предимствата на това нововъведение, той бързо зае мястото си и подкара „Беларуса“. Подвижното дъно на ремаркето изтласква тора към перката и тя равномерно го разхвърля. Вторият трактор с ремаркета доставя тора и така без прекъсване механизаторите бързо подхранваха пшеницата.

— Миналата година имаме так подобно ремарке. Но неговото дъно беше неподвижно и трябваше допълнително още един човек да изтласква тора към перката.

Още в края на миналата година в стопанството широко се обсъжда нова организация и запланиране на труда. Въпросите за чистия доход и чистата продукция се поставят пред всички. Управителният съвет предлага да бъде въве-

дена акордно-премиалната система. Предварителни разчети, разработени въз основа на анализа от реалните резултати през последните три години, помогнали на кооператорите да видят някои предимства. И в Стрелец счели за по-правилно да сформират звена за комплексна механизация, вместо съществуващата бригада и то с три пъти по-малко хора.

Звеноводът Стефан Върбанов поясни, че с Раев и Димитров, заедно с другарките си, които миналата година са работили при тях като прикачители и помощници, сега са образува едно звено, което ще отглежда около 4000 декара с пшеница, граховец, ечемик, слънчоглед, граховацни смеси и за всеки 6 лева чиста продукция на звеното ще се начислява 1 лев фонд „Работна заплата“.

— За един тон бункерно тегло пшеница ние ще получим 5.27 лева, за тон царевича с кочаните — 8.10 лева и прочие, — разказва Върбанов. — В технологичната карта е предвидено всичко. Целият комплекс за отглеждането на тези култури ни е напълно познат. Следователно не е необходимо да има бригадир, нито отчетник, нито механик. Ще ни се заплаща по крайния резултат, а не по норма. Ако осигурим такова производство, ще получим и съответното възнаграждение. Затова полагаем усилия най-пестеливо и най-напред да извършваме всички необходими обработки.

Механизаторите от второто звено с ръководител Йордан Кънчев споделиха с нас някои трудности в началото, някои лични свои съображения, обаче бяха единодушни, че при новата организация сега 12 механизатори ще обработват около 8000 декара земя, а останалите 350 кооператори другите 8000 декара, предимно трайни насаждения и захарно цвекло.

Карамфилина Върбанова, Тощка Раева, Цанна Николова, Христо Раев и Никола Димитров от звеното на Стефан Върбанов.

Миналогодишната механизаторска бригада и наброявала общо с кооператорите 40 души. Двамата механизатори сега се задължават сами да отглеждат културите. В случай на нужда те могат да привличат в своя помощ кооператори, но те им се заплаща от сметката на звената. А, ако те отидат в помощ на останалите бригади в стопанството, ще получават възнаграждение от тяхното. Така отговорността на отделния кооператор се повишава. Повишават се едновременно с това и задълженията на управителния съвет на ТКЗС своевременно да обезпечават полагащите се торове, хербициди, резервни части и др., необходими за нормалната работа на звената. Отчетността се опростява.

През септември ремонтен период Добри със своето мнение и старание допринесе много за трудовите успехи на колектива. Особена помощ той оказва в ремонта на българските мановакуумфилтри и немските вакуумфилтри. Хване ли се за някоя работа, всички знаят, че тя ще бъде свършена докрай и прецизно. Упорит е, затова е и първенец в бригадата.

Но той не се отличава само в производството. Навсякъде в семейството и сред колегите си е за пример. Не напрасно ръководителят на отдела Любен Ангелов сподели: „Добри Аврамов е такъв, какъвто трябва да бъде всеки член на бригадата за комунистически труд. Гордеем се с него“. За тези му качества колективът постоянно го излъчва за първенец, „най-добър в професията“. Носител е и на званието „Ударник на комунистическия труд“.

През септември ремонтен период Добри със своето мнение и старание допринесе много за трудовите успехи на колектива. Особена помощ той оказва в ремонта на българските мановакуумфилтри и немските вакуумфилтри. Хване ли се за някоя работа, всички знаят, че тя ще бъде свършена докрай и прецизно. Упорит е, затова е и първенец в бригадата.

Текст: ИВ. КОЛЕВ
Сн.: ИВ. ВОДЕНИЧАРОВ

Механизаторите от звеното на Йордан Кънчев: — Иван Христов, Иван Райнов, Рашно Стоянов, Йордан Николов и Иван Николов

СЪРЦЕ, ОТДАДЕНО НА ХОРАТА

СЯКА УТРИН рано по улиците на Долна Линията, ще срещнете един среден на ръст човек. С пълна чанта вестници и списания бърза към домовете на кооператорите. Всяка ранна утрин носи той новините на хората, радости от близки и познати. И това не е от ден-два или от година-две. Петнадесет години Тодор Игнатов Савов работи като раздвач на пощенската станция. Познават го всички — пионери и пенсионери.

Винаги го, нарамил в чантата по 450 вестника и над сто писма, забързан обхожда всеки дом. И в най-големите зими студове и виелицы Савов намира пътята до сърцата на хората. Учива и виелицы, той поднася с усмивка тъй очакваното с нетърпение писмо на влюбеното момиче, а старците — пенсионери, видят ли раздвача Савов, отдадал се провинциално.

— Тощка, какво става? Ще давам ли пенсия днес? А той усмихнат само им кимне с глава и нагла: — Дадено! Дадено! Днеска изплащам. С топлината, която излъчват новите бистри и умни очи, е спечелил сърцата на хората. Само за една година Тодор Савов извървява пеш средно 2200

ки. Нима това е малко? Нима това не изисква упоритост, любов към работата, силна обич към хората? Затова с право в Деня на пошальона на околното съвещание във Велико Търново се назовава Тодор Савов. И не напрасно беше награден за добра и дългогодишна служба като пощенски раздвач.

П. ГЕНКОВ

Ст. ГРАДИНАРОВА

на борба. Партията, която в продължение на дълго време сплотяваше и консолидираше народните сили, можеше редовно да партизанските отряди, настойчиво ги подготвяше за решителния штурм на опората на антинародната диктатура.

В тази ожесточена борба вземаше участие цяла трудова България, всички горобени хора в страната, на ръцете на които десетилетия всички тежки вериги на безправие, нищетата и експлоатацията.

Пламенни патриоти на Родина

В ОНЯ исторически септември дни на установяване на народната власт в България пътищата на военния журналист доведоха на военни и монте другари — Василий Гавура и Семьон Стояновски — в древния, старопрестолен град Велико Търново, разположен терасовидно по хълмовете, умиван от измрудената река Янтра.

Това беше по обед на 11 септември 1944 година, когато търновчани се готвеха тържествено да посрещнат в своя град съветските фронтови, преследващи отстъпващите хитлеристи. Върху нас — съветските войни — се стовари вълна от народната любов, вълна на гостоприемство и радост: българите ни изнесоха на ръце на градския площад, изпълнен с народ.

Оказали се в центъра на вниманието на гражданите, ние тогава добре разбирахме:

Посрещането на първите съветски офицери във Велико Търново на 11 септември 1944 година.

в наше лице жителите на града посрещаша пратениците на Съветската армия, която, продължавайки своето героично придвижване към Победата, помогна на българския народ на извоюва дългоочакваната свобода и радостта от труда за благото на самите трудещи се — истинските стопани на своята Родина.

Тогава ние за първи път се срещнахме с жителите на Велико Търново и с безстрашните патриоти на България — партизаните, дали своя принос в делото за разгромяване на монархо-фашистката диктатура.

... През дните на неотдавнашното си пътуване из България аз видях хора, имената

на които с любов се произнасят от трудещите се в градовете и селата на страната. Тези имена принадлежат на пламенни патриоти на българската земя — бивши партизани. Ето седи белокос, здравословен човек. Това е Димитър Стойков — член на ЦК на Българската комунистическа партия, първи секретар на Великотърновския окръжен комитет на Партията (Б. Р. Сед. Стойков е зам. председател на Комитета за партиен и държавен контрол). Работник в захарен завод в миналото, той, бидейки партизанин, е преминал много стотици километри по планинските пътеки на Балкана, кръстосвал е по потайните пътища из поле-

то активно е участвувал в много отговорни операции на партизанския отряд, борещ се самоотвержено за установяване на народна власт в България.

Случи ми се да се срещна и с известния в страната бивш партизанин с партизанско име „Даскала“ — Петър Панайотов, сега председател на Централния комитет на Профсъюза на работниците от полиграфията и обществените организации. Снимката му, окачена в Музея на революционното движение в София, е ярък свидетелство за това, че Петър Панайотов е направил много за освобождението на своята Родина от иго на монархо-фашисткото правителство.

Приносът на партизаните в общонародната борба против неангажирания строй трудно може да се прецени.

... Има във Великотърновския окръг едно градче Павликени. Почти в самия му край се намира уютна къщица с овишна и цветна градина. В този дом живее стара жена — Йордана Златева. На българия тя е добре известна не само защото е била участничка в неотдавнашния междучасен форум на жените в Москва. Обичат я и я уважават като майка на героичен снайперист, загинал в борбата.

В една от стаята на дома на Йордана Златева сега висят портрет на нейния син. Рамката е обшита с червен сатен и с черни ивици черен креп. В тази стая — своеобразен домашен музей, където всичко

напомня за живота и славните дела на храбрата партизанин, често идват пионери, за да дадат пред светлия лик на героя тържествена клетва да се учат отлично. Идват и работници от предприятията, задължаващи се всеки ден да преизпълняват производствените си задачи. Идват и кооператори, стремящи се да получат от своите полета обилни урожаи от зеленчуци, плодове и зърнени култури.

Не, партизанинът Илия Златев не е умрял! Той живее в делата и помислите на трудещите се. Той е редом с тях, край строителите на новото общество — социализма. Такива хора, като Илия Златев, са отивали на смърт в името на изгрева на яркото слънце на 9 септември 1944 година, довели на българския народ честното на българския живот.

В разцвета на силите

ПРЕЗ НОЕМВРИ миналата година преминах по България от единия до другия й край, видях преобразената, бурно разцъфтяваща страна. Намаше край пътищата и другите тесните ивици на частнособственостната земя. Очите се радваха на огромни масиви лозя, на посеви с есенници и овишни градини, овишни градини, овишни градини — богатството на целия български народ.

Край много градове са израснали новите корпуси на фабрики и заводи, към об-

лаците издигат чела нефтени кладенци, в лъчите на яркото слънце сребрее огледаната повърхност на изкуствени езера.

От лицето на българската земя са изчезнали старите селски къщици. На тяхно място кракват благоустроени домове и солидни стопански постройки на кооперативите.

Навсякъде се издигат стрелите на могъщи полемни кракове — непременно спътници на строителните площадки. Тези кракове аз видях в околните на много градове — големи и малки. Това свидетелствуваша за бурния индустриален разцвет на страната, за това, че Народна България от година на година набира сили, уверено строи нов живот по заветите на Ленин.

А как се е преобразил, подмладил и разцъфтял древният град Велико Търново!

Този неповторим по своята красота град представлява от себе си изумително творение на тънкия човешки ум, на смелото дерзание, на най-рядкото майсторство на много поколения архитекти и обикновени, но мъдри майстори-градопостроители.

В ранна утрин градът се изправя из димеца на леката мъгла сякаш от приказка, охваняван от причудливо извиващата се река Янтра. Близко до нея, все по-нагоре и по-нагоре, по склоновете на планината, се издигат благоустроени домове, образуват нови архитектурни ансамбли в своеобразния и, смело може да се каже, легендарен град, историята на който вълнува сър-

цето на всеки човек, макар и само един път да е бил на неговите улици.

Но още по-голямо впечатление в сърцето на съветския човек оставят самите създатели на славния град — Велико Търново — неговите жители, Тяхното гостоприемство, топлината и радостната наистина са братски, трогателни. И, ползвайки се от случая, ми се иска от цялата душа да благодаря на търновчани за техния горещ прием, който ми беше оказан през ноември миналата година.

... Спрях се веднаж на площада на града, на който преди повече от двадесет години се състоя митинг на гражданите по случай посрещането на съветските офицери, първи стъпили на търновска земя, си спомних думите на работника, изказал се тогава на митинга. Той каза:

— Русите и българите са брати. Никой не е в сила да разруши или да разколебае тази братска дружба между нашите народи. Тя е скрепена с кръв в боевете на Шипка. Тя е проверена от десетилетията. . .

През последните двадесет години, минали след Победата над хитлеристка Германия, съветско-българската дружба укрена още повече, обляжи още повече хората-братя, борещи се за мир в целия свят, вървящи рамо до рамо към светлото утре — към комунизма.

Ленинград, 4 април 1965 г.

в. „БОРБА“
Стр. 3, бр. 51 и 52, 29. IV, 65 г.

Подобният на Митко

тите, а после да поеме в ранното утро след ралото. Страшната вест душеше, голямата скръб разяждаше сърцето. Само в мълката, без да разбира почти още нищо, с цяло сърло викаше

ПОБЕДНИЯТ ГРОХОТ на войната вече шестуваше из унгарската пуста. Първа българска армия настъпваше смело. В кратките почивки, обаче, когато канонадата отекваше по-отдалече, мъжете присядаха на земята. Умората като че изчезваше щом сграбеха шепя пръст, щом усетеха нейния дъх.

— Скоро ще се върнем по нашия чернозем, — подхващаха те разговор.

В такава минута бойците бяха далеч от унгарската пуста, макар да държаша нейна шепичка пръст. В такива минути те бяха в Тракия или в Мизия. Много не се завърнаха. Много останаха там, в онези далечна равнина, която напомняше нашата, останала разкъсана от мини и снаряди със стиска земя между пръстите. Тази земя беше раздала и трябваше отново да ражда живот, затова много останаха завинаги в нея. Един от тях беше и редник Атанас Димитров от Сушица.

СТРАШНАТА ВЕСТ дойде изведнаж. Баба Кина и дядо Митко очакваха вече сина им да изтрома на вра-

малчуган. Баба Кина грабна детето и го притисна до себе си. От малкото му телце като че се приля нова сила в сърцето на осиротялата майка. Митко — синът на Атанас — стана за двамата старци всички.

И той растеше — силен и добър, умен и жизнерадостен. Стана като баща си дърводелец. Заработи в ТПК „Новострой“ — Горна Оряховица. Едрото, винаги усмихнато и неуморно момче стана любимец на всички от кооперацията и от града, които го познаваха. Когато трябваше да облекчи войниците дрехи, нямаше човек, който да не му каже:

— Хем като свършиш служба пак при нас, да дойдеш, чувай ли!

Митко се усмихваше дружелюбно, но нико не казваше. Той мечтаеше за нещо по-добро. И ето, събдването на мечтите беше толкова близко, почти реално. Завърши част от военната служба, Димитър Атанасов бива изпратен за старши матрос във военноморския флот. Моряк! Бащата някога копнееше за избуляни пшеници, които се люшкат,

люшкат на вълни. А Митко обикна истинските вълни — вълните на морето. Те приличаха и на разлюляна пшеница и на захотен ураган, те криеха ласки и сила, и тайна, и с всичко това маеха същето на момъка, израствал в полето.

БЕШЕ ПАК МАРТ. В унгарската пуста сигурно също кълят тревици, в унгарската пуста, където загина бащата, е пак пролет. . . 20 години оттогава! . . . Митко гледаше, как танкерът бавно се отделя от брега, как все по-далече се губи земята и как морето все повече си хваща в преродката си — тях, шепичката хора.

— Митко! Я, какво си се умислил? — група момчета до окръжиха.

Митко бавно откъсна поглед от едва забележимата вене на хоризонта ивица земя. Той тръсна глава като че искаше да се откъсне от завладяните го мисли. После се вгледа в бодрите лица на моряците, усмихна им се както винаги и пое с тях към кубрика.

Беше 4 март — двадесет години след смъртта на бащата. Вече се връщаха от учението. Бяха много уморени. И изведнаж настана тревога. Невнимателен изстрел попаднал в погребите. Пожарът бе неизбежен, а димът ли огъня, то значи край на кораба, край на живота на всички, които са в него. Бронни минути само и боеприпасите могат да се взривят. Към погреб се втурва командирът, но още с влизането си се задъшва и го

изличат. Само минута, две и неправилното ще стане. . . С умело, бързо движение се втурна в погреб старши матрос Димитър Атанасов. Някой извика след него тревожно:

— Митко, опасност!

Но Митко беше вече в тъмното помещение. Задъхливият дим изведнаж като че грабна и разкъса сърцето му. Нищо! Трябваше да се изтърпи! Силните му големи ръце напихват горящата санџка. Той мятат огоре му попаднала бризент, цял се притиска, за да задъши пламъците, но те димзат още по-яростно изпод самия него. А минутите намаляват. Може би, остават вече секунди. Тогавата от отвора се подава потното лице на Митко.

— Противогаз! — задъхвайки се извика той.

След миг е пак в пълния с въглероден двуокис погреб. Стъклата се замъгляват и просто пречат. Не, и противогазът няма да помогне. Единствено трябва да се издържа. Тогавата с нечовешки усилия двете му силни ръце подхващат горящата санџка и през отвора на люка се подава тежко огнено къбло. Огънят е изваден. След него се измъкна и той — Митко. По очертаното му, потно и измъчено лице се опита да плезне пак неговата широка, искрена усмивка. Погледът го десетки ръце — ръцете на другарите му.

— Нищо, нищо ми няма. . . — задъхвайки се отговаря той и просто понесен от тях се опитва към каютата.

Горящата санџка е вече хвърлен в морето и танкерът с „Пълен напред“ разсича

морските вълни.

Страшните мигове отминаха. Танкерът пак ще доплава до земя. . . Но защо е така душно? Митко губи съзнание. Отровните газове разкъсват силните му здрави гръбди. Край неса са всички — шепичката, хора, захвърлени сега в морето. Те ще живеят обаче! И ще видят пак земята и люти ната на вълни избуляла пшеница. Вън се плискат морските вълни, които приличат на захотен ураган и на ласка, които крият сила и тайни. . .

Край койката са се струнали суровите силни момчета в морския галактик. Те неспрочно галят косите му и го гледат с мъка и любов. Те са застали дъх, мрачно са свили устни — безпомощни са!

Митко изживява последните си часове. Пред погледа му се редят зазрялото лице на баба му, усмихнатите момчета и момичета, приятелите-дърводелци от кооперацията, момичето, което дълго, дълго мижеше да маха с ръка. . . Не — пред него са момчетата от кораба, момчетата, които трябва да живеят, непременно трябва да живеят. . .

Беше 4 март 1965 година. Той притвори очи. Умря! На хоризонта тъмнее първата ивица земя, а танкерът някак особено гордо приближаваше към нея. Той беше победил смъртта и щеше да пусне котва отново край нейната черноморска ерџ. Само Митко нямаше да стъпи вече никога по нея.

Бл. ИОРДАНОВА

ПТИЦЕВЪДКАТА

И МА ХОРА, обикновени хора, но герои на съвремението ни, които почти нищо не говорят за себе си. Те са мъчливи и тихи, скромни и всеотдайни в работата си.

Зърно от нива на тези скромни труженици е птицевъдката от павликенската ферма Янка Първанова.

ОТ КАНЦЕЛАРИЯТА на Павликенския кооператив се бях осведомил, че птичарникът на Янка е на най-високото място в стопанския двор. Задминах работилницата и поех нагоре, към самия връх на хребета. От втория птичарник излезе въздуха, висока жена. Попитах за Янка:

— Гореще я намерите, на най-високото, в най-горния птичарник. Той е нейният. Тя надолу не слеза, — усмени ме колекстата жена. — То и птичарникът и горе, и планът и все е горе, — сякаш разбра намеренията ми Янчината колежка.

На вратата ме посрещна слаба, мила жена, с живи, усмихнати очи — самата Янка Първанова — и ме покани в стаята.

— То се случи, че бригадирката е тук и тя ще ви разкаже

каквото има. — едва успя да изрече Първанова.

В стаята при птичарника е подредено, нагиздено: килим, радиоапарат, радио-точка, гардероб, завеси, зюмбюл, нарцис и канво ли не още. Чисто, приветливо, неагледно!

Завеждащ птицевъдката Пенка Давидова се оказа приятен събеседник.

— Такава голяма любов към птиците, като Янчината, рядко се среща. — започна тя. — Янка е злато-човек! Пъргава, работлива. Гржи се за 2500 посячки и 250 петли. Планът ѝ за миналата година беше да получи по 180 яйца от кокошката, а тя събра по 200. Тазигодишният план предвижда от кокошката по 185 яйца. За годината Янка трябва да събере 430 000 яйца! Още с първото тримесечие тя ни зарадва — предаде на стопанството 119 735 яйца.

Иска ни се всичко да узнаем за примерната кооператорка Янка Първанова.

— Тайни няма, — заговори знатната птицевъдка. — Главното е да обичаш работата си, да си упорит и непрекъснато да се учиш. Настоячив ли си, работата те възнаграждава. Важното е да има суха постеля, чиста вода и чист въздух. Има ли и разнообразна и редовна храна — яйцата сами идват. Това е всичко.

Завършила стопанско училище, младата Янка намира своето място в зенето за комунистически труд на петлещката Данка Маринова. Петнадесет години сред полето! Но любовта към птиците надделява и вече година и половина Първанова е сред тях. Година и половина само, а толкова много успехи! Само за миналата година получи над плана седемдесет хиляди яйца! Сетне — делегат на стопанството от Павликени на националното съвещание по птицевъдство в София, от трибуната на което обеща, че тази година ще получи по над 200 яйца от носачка. От София Янка Първанова се завърна с дар — прекрасен радиоапарат и решимост никога да не отстъпи първото място.

Славата на Янка Първанова се носи из страната. Идва птицевъди отсяждат, гледат и се радват. Заминават доволни, че са научили нещо ново и полезно в павликенското стопанство. Така беше и миналата седмица, когато дойдоха птицевъди, зоотехници и ветеринарни лекари от Суворово — Варненско.

Сега идват и други — мнозина ще се учат от скромността и упоритостта на комунистката Янка Първанова.

Николай КОТЕВ

Бригадирът на първа бригада за комплексна механизация в с. Моравя Тодор Ангелов показва на механизаторите от първо звено образователна редова сентба на царевича, извършена от младия тракторист Васил Цанков (вторият отляво).

НАШИЯТ Репортер

А НА „КАРТАЛА“ БЕ СУХО . . .

ЕДОБРЕ де, от къде можеш да знаеш, че не е валидно! — помисли с горчивина механизаторът. Забояло го бе от думите на председателя на стопанството, който му направи бележка, че много късно отиват на блока. Но, като размисли, оправда го. — Трябваше да предвидя. Наистина на вятра загубено време. . .

Комсомолецът Ангел Стефанов огледа добре подготвения блок в местността „Картала“. До вчерашните машини бяха тук. Свършиха с култивирането и си заминаха. А той започна сентба. Като за първи ден стотина декара не бяха малко. Можеше и повече да засеят, но запълнителите черни облатки ги накараха да потеглят по-рано към село. И едрия капки дор бяха зачукали. Къде ще ти изва днес рано на работа! Нали видя какво бе сутринта в селото. Такъв дъжд бе беше изсипал, че от кал не можеше да се изгази. А на „Картала“, да не повярваш на очите си, бе сухо. . .

Но когато навлезе в блока и се обърна да види правите бразди зад трактора, тежките мисли се разсеяха от главата на дребничкия комсомолец. Още в самото начало той слезе от машината и поразови с пръсти да види как падат царевичните семена. „Добре, добре!“ И отново, закъшал за голямата ма-

шина, той пое напред по седем-стотинетровия маршрут.

За да не даде възможност на председателя да повтори забележката си, Ангел бе решил този ден да засеят най-малко двеста декара. А на другия ден, ако мине без дъжд, щеше да излезе много по-рано.

Към единадесет часа на блока дойде бригадирът на първа комплексна бригада Тодор Матев. Трактористът отдавна се бе успокоил. Работата вървеше добре и той бе доволен. Някак радостно промърмори очите и на бригадир. Макар и да не го похваля, Ангел разбра, че е доволен. Иначе не можеше и да бъде. Първо звено, за комплексна механизация, на което бе член, тази година работеше по така нареченото „твърдо авансиране“. Заплащането им щеше да става не по норми, а въз основа на получените стопански резултати в края на годината. А другото звено бе оставено да работи по досегашната система. Кой начин щеше да се окаже по-резултатен? Сигурно новият! Но трябва да се докаже, да се потвърди от практиката.

Ето, в съседство на Ангел този ден боботеше тракторът на зеноводна на второ звено Иван Чепалов. Със сто декара повече площ имаше той в тази местност. И макар да работеше по старата система, това не му пречеше често да спира машината и да слеза да проверява качеството на сентбата. Не, честото спиране не беше на хубаво, имаше нещо. И бригадирът се запъти към едрата маса блока трактор. Отиде, за да остане дълго, много дълго при русия тракторист.

— Трябва да сменим дискове, казва понаряшен зеноводът, — не пускат равномерно. . .

И бригадирът, и механизаторът заровиха ръце в пръжката почва. Някъде царевичните зърна бяха наредени като от ръка, но другите разстоянието бе голямо. Прегледаха някои дискове и видяха по пет-шест отворения запушени с по-дълги зърна. Пак пускаха трактора, отново го спираха. И отново заравяха ръце в почвата. А лицата им приемаха още по-напрегнато изражение.

— Калибрирани! — ругаеше трактористът. — Какво им е калибрирането на тези семена?

Тодор Матев не говореше много. Но и в неговата глава тревожните мисли напихаха неудържимо като вода от отпъннен из. Комплексната механизация в Моравския кооператив с всяка измината година записваше все по-светли страници в трудовата летопис на кооператива. Миналата година и захарното цвело предаха на двете бригади за комплексна механизация. Такива успехи — и високи добиви, и значително енижена себестойност, и економию на работна ръка! Но сентбата, и то главно на царевичната, си оставаше „тъжно място“. И с него трябва да се справят успешно, за да станат още по-големи резултатите в комплексната обработка.

— Ще сменим дисковете, — съгласи се накрая и бригадирът.

И той остана още дълго при Иван Чепалов. Проверяваше, помагаше му, а същевременно мислеше за останалите задачи. Тук на тази местност бяха една малка част от хората в бригадата. Останалите днес стяхаха машините и инвентара, защото не можеше да влизат в блоковете, където бе валило. А трябваше да се засеят бързо, трябваше да окопават. . .

Н. РУСЕВ

Сестра на ветровете

ПРЕД МЕН СТОЕШЕ изправена младя, мургава жена и очите ѝ излъчвали с трепет не се откъсваха от планината. Стефка Гайдарова се роди в планината. Родил се в малкото село Баждари, приспивно вечер от вятра и тихата въздушна на гората. Нейната шарена люлка е поставена на планинската земя и може би оттогава е обикнала гората, не е отвърнала очите от шумливите потоци, пъстри дъхави цветя, своя роден край с едрите вечер звезди.

Когато тръгна да събират работници за подреждане на разсадниците, Стефка се реши първа. Вечерта не спа. Гората и беше станала любима майка, неразделен другар, а ветровете — нейни сестри. Тя ставаше рано, слагаше храна в сивата си чанта, а над нея отгоре закрепваше по една пъстра книжка. Измъкваше се тихичко през малката вратичка и тръгваше по още пустата улица на Ливадките.

Вървеше в ранната утрин, будеше след себе си птичките, заспали по кръстати върби, и заедно с тихия ветрец се изкачваше по планината. Израснала сред суровия горски свят, тя надвиваше болките в ръцете си, капризите на недрожелюбната природа.

През пролетта рано, когато не спираха ветровете и се изсипваха студени дъждове, работата беше най-усиlena. В малките лехички, притеснен с пясък се залагаша дребните семенца на надеждата. И когато изтекат две години в борба с времето, фиданките се изкаждат, поемат се от загубените ръце на залесителите и тръгват по склоновете на планината, по долините и бърдята, където е минала сянката на трона, свре-

делът на пороните.

За миналата година бригадата, ръководена от Стефка Гайдарова, е имала план за 2 милиона фиданки, а за тази — 5 милиона. Трудът, суровият живот и сполити хората. Помагат си и задружно живеят. Разхвърляните разсадници сред гънките на планината изискват от всички да бъдат твърди пред изпитанията, поднасяни от природата. До края на април те са засели и последните семенца от бял бор, смърч, ела, мура и др. Бъдещите гори са заложени в земята и сега искат стопанска, грижовна ръка.

Когато се усмири гората и седнат да си починат, Стефка изважда шарената книжка и погледите на всички се отправят към нея. Свикнали и с книгата. Тя им стана неразделен другар и приятел. Прочели са книгите „Иван Кондарев“, „Към нов бряг“, „Пероника“ и др.

И ако обърнем очи към това, което бригадата на Стефка Гайдарова е свършила, то не може да се изброи. Не могат да се измерят техните дела нито в брой, нито в ръст, а само с това, че скромно и безшумно са дали душа и сърце на милиони дръвчета. Те са подменили едно старо горско поколение с ново и жизнерадостно, което утре ще дава живот на родната индустрия, ще пълни изворите със сребърни пенливи води, ще отморява строителите на нашето Отечество, ще краси хубавата панорама на социалистическата ни Родина.

Васил ТЪРСАНКОВ

от Общественията редакция на в. „Борба“ в Елена

С поглед към бъдещето

изтъкнатите рационализатори

изтъкнатите рационализатори

изтъкнатите рационализатори

изтъкнатите рационализатори

изтъкнатите рационализатори

изтъкнатите рационализатори

изтъкнатите рационализатори

Бетонджийката Слава Маркова редовно изпълнява нормите средно 150 на сто.

на Правителството за пристъпване към строителството на Комбината за целулоза и изкуствени влакна, строителната площадка на който е преместена до самия бряг на Дунава. С това значително ще се повишат и ускори изграждането на този крупен национален обект.

Един възвращащ се град празнува Международния ден на труда — Първи май — с хубави успехи в социалистическото съревнование, устремил бодрият си поглед към светлото утре

Ангел СТОЯНОВ

ЗОРГЕ

ДОКУМЕНТАЛНА ПОВЕСТ

от Сергей ГОЛЯКОВ

Владимир ПОНИЗОВСКИ

13)

Рихард слушаше. Уменето да слуша, без да проявява своите чувства — това е едно от задължителните качества на разузнавача. Слушаше и мислеше: „И ето от такъв слабък се бои сега вестникът, който не се боеше да пише против Бисмарк! И сам глът, двехилдлетен, навремето си място за избиране на германските крале и място за короноване на императорите на Свещената Римска империя, свободният град и родина на Гьоте, безропотно се е отдал под властта на шайка също такива питекантропи!“

С Франкфурт бяха свързани

в „БОРБА“

Стр. 6, бр. 51 и 52, 29. IV. 1965 г.

особено скъпи и важни за Рихард спомени. Собствено, и самият път, по който той сега върви, започна именно от тук. През 1923 година той пристигна тук по задание на ЦК на Германската компартия, стана асистент в социологическия факултет на Франкфурския университет. Едновременно, бидейки член на Градския комитет на Партията, той отговаряше за цялата секретна преписка и архива на организацията, помагаше да се издава комунистически вестник. Той продължаваше активната революционна работа и тогава, когато Партията беше принудена да мине в нелегалност. През двадесет и четвърта комунистиче започнаха да се готвят за изборите за райх-

стаг. На Рихард беше възложена пропагандистката работа сред пролетариата. През май, в навечерието на изборите, Компартията излезе явно от нелегалност. А за защита на работническите демонстрации, на партийните и профсъюзните събрания от нападенията на фашистките банди беше образуван Съюз на червените фронтови — организация на работническата самоотбрана. Негова емблема стана заплашително свит юмрук „Рот фронт!“ А още порано, в първите дни на април, във Франкфурт се състоя IX партайтаг — конгрес на Германската компартия, в който Рихард взе участие. Точно тука, на контрол, той се запозна с нелегално пристигналите на брега на Майн-

свѣтски комунисти. Те разказваха на Рихард за неговата родина — Съветска Русия, победно и грудно утвърждаваща властта на работниците и селяните, за Баку, града, където се е родил... Те го поканиха на работа в Москва и следващата пролет със съгласието на ръководството на ГКП той замина за Москва... Стана съветски гражданин. А през март 1925 година беше приет в партията на болшевиките от Хамовнически райком на столицата... Сега с неволно движение попила: „Партбилет. Номер 0049927.“

— К-какво? Сърцето ли? Гласът на хитлериста върна Рихард към действителността.

Да, всичко започна тук, във Франкфурт... Впрочем, не. Много по-рано. В окопите под Вердион. Осем години преди първата спеша с руските комунисти на IX партайтаг.

Той се наведе към фашисткия комисар. Доля вино:

— Сърцето за национал-социалиста е излизил разкош.

— З-забележителен афоризъм! — с непослушен език дън облизва устните си. — Трябва да се з-запомни. Да, така на к-какво спрях? На кръта.

Пред очите на Рихард отново изплува огънят на площад Оперен. Веднъж и окуражавено лично на Карл. Очите му. И Рихард нечестивава как ръцете му се наливат с чуждена тежест. Той със своите ръце би залудил това из-

родче, седящо насреща, локашо рейнско вино и разсъждаващо за кръта и за „почвеността“. Да, на такъв сърце не му трябва. Колко мъки ще причинят те, ако на време не бъдат унищожени!...

— Е, какво става с моето назначение? — небрежно подхвърли той, излезнал паузата.

— За к-какво става дума, Рихард? — замига комисарят. — Аз-с-собственооръчно ще напиша всичко за Берлин.

— Защо за Берлин?

— Чудак, нима не знаеш последната заповед? Всички кореспонденти, отиващи на работа извън границите на райха, трябва п-персонално и лично да бъдат утвърдени от райхсминистър доктор Йозеф Гьобелс. Хайл!

В ЛАКЪТ се носеше на север. По двете страни на платното лежеше зелена долина. Но след Грос-Аухайм вляво за почваха полегати планини. И чак някъде край Айзенах се разстляха знаменитите тюрингски гори. И така, последното препятствие... Рихард се връщаше в Берлин. В джоба му лежах всички книжа, необходими за представяне на Гьобелс, и сред тях великолепна, продиктувана лично от него, препоръка на комисаря на „Франкфуртер цайтунг“. И все пак новото препятствие беше не-предвидено. Поглед в министерството на пропагандата започна да се ровят в биографията на

бъдещия токийски кореспондент... „Добре. Всичко зависи преди всичко от мен самия“, — реши Рихард и се задълбочи във вестника.

Вестниците пишеха:

Професор Алберт Айнщайн е изпратил писмо на германския посланик в Брюксел, в което съобщил своето желание да се откаже от германско поданство. „Ангриф“ коментираше: „Не Айнщайн се отказва от Германия, а Германия се отказва от Айнщайн!“

Във водата е спуснат вторият германски броненосец „Адмирал Шеер“. „Фосише цайтунг“ публикува: „Това е само начало. По плана на военното министерство, през 1934—1936 години...“

В Аненберг (Саксония) отредите на национал-социалистическите шурмовики са задържали хора, излизащи от еврейски магазини, и са поставяли на техните лица с неизмиващо се мастило печат с надпис: „Аз съм предател“. „Фьолкишер бербатер“ одобряваше: „Тази инициатива заслужава разпространение!“

Две съобщения особено привлякоха вниманието му. И двете бяха от Лондон.

Един кореспондент съобщаваше: „По време на своето пребиваване в Лондон ръководител на външната политика на Германия Алфред Розенберг, който беше приет от видни английски финансисти и промишленици, беше поканен и на интимен обед, вс-

роен от младите консерватори под председателството на Рач-долф Чърчил, син на известния английски министър. След обела Розенберг разказа за „големия план“ на Хитлер — Гьоринг — Папен — план за нападение на СССР. Излагайки плана, според който Хитлер смята да действва, Розенберг заяви: „Германия отново ще се въоръжи, и това ще се извърши при пълното одобрение на френското и английското правителства“.

Второто лондонско съобщение се отнасяше до меморандума, представен на световната икономическа конференция от имет на германската делегация от министъра на народното стопанство, Хухенберг. Хитлеристкият министър издигаще искания: 1. На Германия трябва да бъдат върнати колоните й в Африка. 2. Територията на СССР и Източна Европа трябва да бъде направена достъпна за колонизация така, че на тази територия енергичната германска раса да може да осъществява големи мирни предприятия и да създаде велики световни постижения.“

На Рихард се стори, че вестникарските страници мирисаха на дим и кръв.

Отново Берлин. Отново Унтерден-Линден. Само че този път — хотел „Кайзерхоф“.

(Следва)

ОЛП „ВАСИЛ КОЛАРОВ“—ГАБРОВО
КЛОН „РЕКОРД“ — Г. ОРЯХОВИЦА

Най-сърдечни поздрав и благопожелания до целия колектив на предприятието по случай

бойния празник
на труда — 1 МАИ.

Бъдете здрави, бодри и щастливи, другарки и другари! Административното ръководство, партийното бюро, профкомитетът и комитетът на Комсомола на предприятието Ви призовават на още по-упорита борба за постигане на нови успехи в изпълнението на плана по всички показатели.

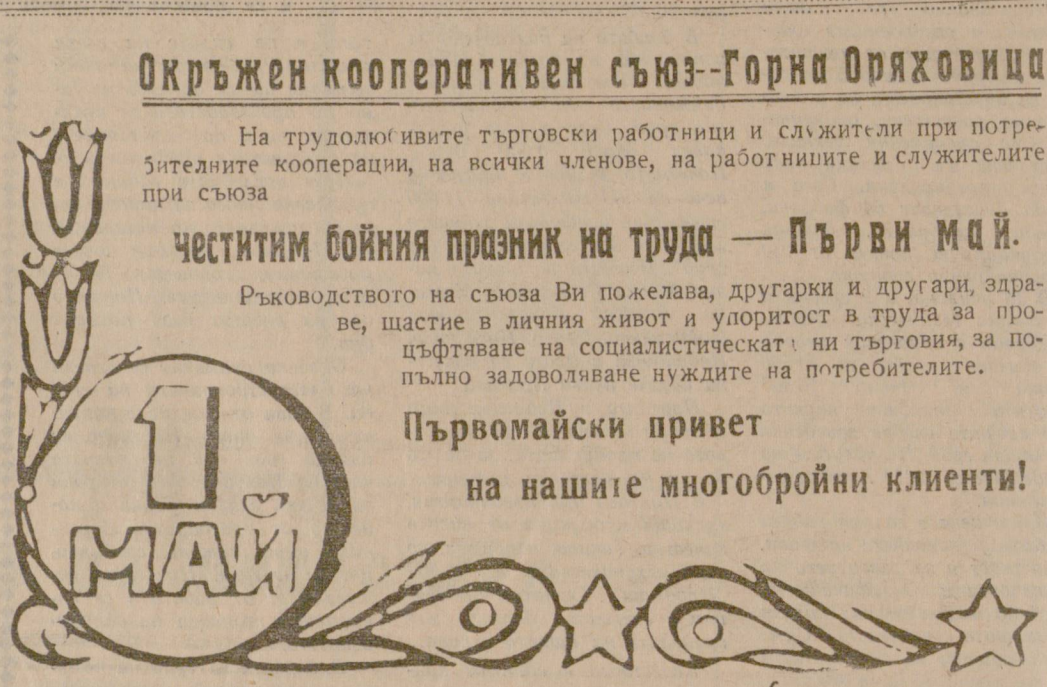
ГПК „НАРКООП“
— гр. ПОЛСКИ ТРЪМБЕШ

По случай
ПЪРВОМАЙСКИЯ
ПРАЗНИК

ръководството отправя най-сърдечни поздрав и пожелания на целия трудов колектив и своите многобройни клиенти.

Граждани!

Посетете нашия универсален магазин, в него Вие ще намерите най-нови д-сени тъкани, готвени облекла, трикотаж, нови модели обувки и много други.

Окръжен кооперативен съюз—Горна Оряховица

На трудолюбивите търговски работници и служители при потребителните кооперации, на всички членове, на работниците и служителите при съюза

ЧЕСТИТИМ БОЙНИЯ ПРАЗНИК НА ТРУДА — ПЪРВИ МАЙ.

Ръководството на съюза Ви пожелава, другарки и другари, здраве, щастие в личния живот и упоритост в труда за процъфтяване на социалистическия ни търговия, за пълно задоволяване нуждите на потребителите.

Първوماйски привет

на нашите многобройни клиенти!

ДСО „Българска захар“—Г. Оряховица

Ръководството на ДСО „Българска захар“ — Г. Оряховица, отправя **най-сърдечни поздрав и по случай бойния празник на труда и международната работническа солидарност —**

Първи май

на всички работници, работнички, специалисти и служители при **захарните заводи и фабрики за захарни изделия в страната**, като пожелава на тях и семействата им **крепко здраве, щастие и още по-големи успехи в социалистическото строителство.**

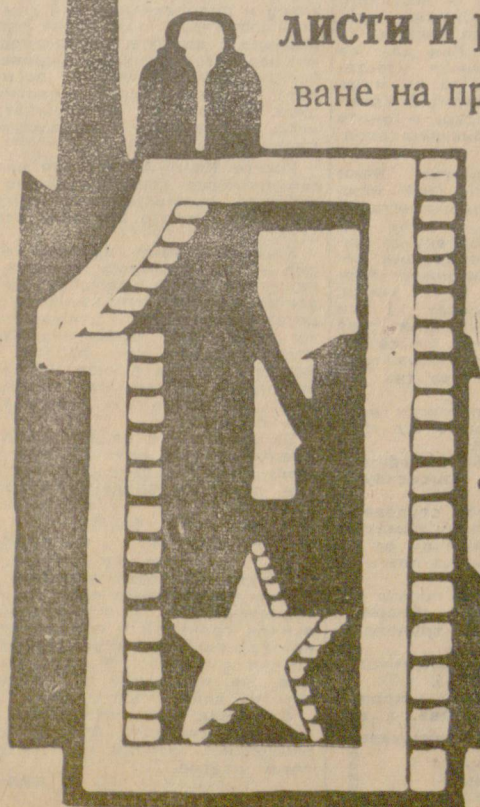
Честит ПЪРВИ МАЙ и Вам, кооператорки, кооператори, механизатори, специалисти и ръководители на ТКЗС в страната. От все сърце Ви желаем здраве, весело прекарване на празника и крупни успехи в борбата за получаване на високи добиви захарно цвекло през 1965 година.

Първوماйски привет

на нашите многобройни клиенти

и консуматори на вкусните

захарни изделия наше производство.

ДПЗХ „ТРИФОН САРАЛИЕВ“ — В. ТЪРНОВО

Сърдечни поздравии на целия сплотен колектив по случай
бойния празник на труда и международната работническа солидарност —

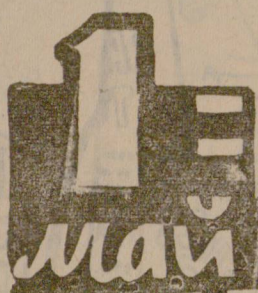
== 1 МАЙ ==

На всички Вас, драги работнички, работници, инженери, техници и служители, административното ръководство, партийното бюро, профкомитетът и комитетът на Комсомола пожелават здраве, щастие и нови успехи в труда и личния живот.

Честито и на Вас,

наши клиенти,

Желаем Ви нови и нови успехи в СОЦИАЛИСТИЧЕСКОТО СТРОИТЕЛСТВО, за разцвета на скъпата ни Родина.

ДИП МАЙ

ВЕЛИКО ТЪРНОВО

ПОСРЕЩАМЕ РАДОСТЕН ПРАЗНИК —
ПЪРВИ МАЙ.
ЧЕСТИТО, ДРУГАРИ!

С упорития си труд Вие посрещате
бойния празник на труда и международната работническа солидарност
1 МАЙ

с високи трудови успехи.
За жетотайността в работата, за високите успехи, административното ръководство, партийното бюро, профкомитетът и комитетът на Комсомола Ви поздравяват и Ви желават здраве, бодрост и щастие!

ВИНАРСКИ ЗАВОД — ПАВЛИКЕНИ

С изпълнени от радост сърца срещахме радостен празник

ПЪРВИ МАЙ!

Честито, другари и другарки, работнички, работници, инженери, техници и служители при завода. Административното ръководство, партийното бюро, профкомитетът и комитетът на ДКМС ви желават весело прекарване на празника, здраве и щастие и нови трудови победи.

Първомайски привет на всички кооператори, кооператори и ръководители на ТКЗС от района, производители и доставчици на тропе на завода. На тях и семействата им желаем здраве и успехи в труда.

ДИП „МИЗИЯ“ — гр. ПОЛСКИ ТРЪМБЕШ

На всички наши работнички, работници и служители, на инженерно-технически персонал, на всички кооператори и ръководители на ТКЗС — доставчици на суровина за предприятието

Честит да е бойният празник на труда
и международната работническа солидарност —
—1 май.

Пожелаваме на всички здраве, щастие и нови още големи трудови успехи в изпълнението на плана през новата кампания.

Да живее Първи май!

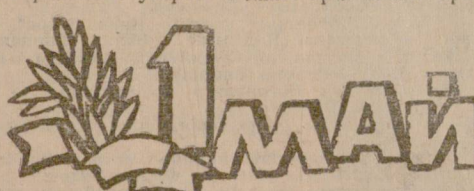
ПРОМИШЛЕН КОМБИНАТ — ПАВЛИКЕНИ

Поздравяваме целия колектив с първомайския празник
ЧЕСТИТО, ДРУГАРИ И ДРУГАРКИ!

Вие работите упорито в дните пред бойния празник на труда

— 1 МАЙ. Административното ръководство, партийното бюро, профкомитетът и комитетът на ДКМС Ви поздравяват и Ви желават щастие и здраве в борбата за нови трудови победи.

Първомайски привет и на нашите многобройни клиенти от града, окръга и цялата страна!

ПРОМИШЛЕН КОМБИНАТ — ЕЛЕНА

По случай

бойния празник на труда и международната работническа солидарност
— 1 Май —

административното ръководство, партийното бюро, профкомитетът и комитетът на ДКМС поздравяват своите работници, работнички, инженери, техници и служители като им желават крепко здраве, сили и крилат трудов ентузиазъм в борбата за преизпълнение на плана и обещаенията по всички показатели.

Първомайски привет на нашите многобройни клиенти!

ДМЗ „ПЪРВИ МАЙ“ — ГР. ПОЛСКИ ТРЪМБЕШ
специализиран в производство на селскостопански машини за животновъдството.

ПРОИЗВЕЖДА:

1. Транспортър за изнасяне на оборски тор до 200 метра обиколна дължина;
2. Транспортър за изнасяне на оборски тор възвратно-постъпателен, шангов с линейна дължина до 80 метра;
3. Хранилка млечна за телата до 6-месечна възраст с автоматично регулиране температурата на млякото;
4. Хранилка за птици инерционно-вибрационна;
5. Автопилки с пластмасови капаци за едър рогат добитък;
6. Автопилки за свине;
7. Цвеклорезачки вертикални;
8. Колички за фураж и яйца;
9. Фуражозапорници;
10. Инсталация за програмно осветление в птичарници;
11. Електр. майка за малки пилета;
12. Помпи за гъсти течности — буталовъртящи и центробежни.

Завод за радиоприемници — Велико Търново

Ударници,
рационализатори,
челници в производството,
работнички и работници,
специалисти и служители!

ЧЕСТИТ ПРАЗНИК,
ЧЕСТИТ ПЪРВИ МАЙ!

На Вас и Вашите семейства пожелаваме, скъпи другарки и другари, много радост, много сили и много успехи в труда.

На борба за все повече, по-висококачествено и по-евтино производство!

първомайски

привет

на нашите

многобройни

клиенти!

извита червена маса всички ръководители на завода — от директора до физкултурника. Първи стана, както му прилича, директорът. Че като му отпраща една реч — половина саат. Цял отчетен доклад. Накрая ръкопоклахем, че свърши. Ама то не било край — било само началото. Като взеха да се изреждат: профпреседател, комсомолец, председатели на ДОСО, на Червен кръст, на ловното, на другарския съд... И всеки агитация си прави, заслуги си приписва за туй, дето ние сме го свършили.

Нейсе, след два часа речите свършиха. Излезе конференцията — онова, дето събира фишове за тогоя. И той не искаше да остане назад. Търти му едно тогояско слово, пожела успехи не само в труда, но и в тогоя и накрая обяви: „Нашият поздравителен концерт за първенците на завода ще завърши с народната песен „Зън, зън, Ганке, ле“. Изпълнява квартетът „Заводска песен“.

Разбираш ли ме сега, тупна с длаи бай Пеню по масата, зашто съм се зарекъл да ходя на концерти. У дома вече четвърти ден все този концерт ми се мели на главата. Ще пиеш ли още по едно?

Нямаше друг начин да изрази съчувствието си към моя стар приятел. Той бягаше от скуката, която беше намерила цирково отворена врата в техния завод. Затова се съгласих с него.

Г. ГЕОРГИЕВ

ВМЪЖУТИ НА ОДН

от 2 до 5

С ЛЕД ДЪЛЪГ и упорит труд съветският писател Корней Чуковский е успял да събере и систематизира много мисли на деца от две до петгодишна възраст, които сами по себе си разкриват кристално чистия мир на детската душа.

Тук даваме извадки от посветената му книга „От две до пет“.

— През зимата нашата бабичка закла гъските, за да не настинат.

— Мамо, колко ми е жал за кончетата, че не могат да си чоплят носа.

— Бабю, ти ще умреш ли?

— Ще умра.

— Ще те зароят ли в дупка?

— Ще ме зароят.

— Дълбоко ли?

— Дълбоко.

— Виж, тогава ще мога да въртя иев, та ти машина!

Дядото си признава, че не умеел да повива новородени. — Ами как си повивал баба, когато е била мъничка?

— Как смееш да се биеш? — Ах, мамце, та какво да правя, когато просто ме избива на бой.

— Бавачке, какво нещо е това раят? — Ами това е, дето има ябълки, круши, портокали, череша... — Разбирам: раят е компот.

— Имало едно време един овчар, казвали го Макар. Той си имал дъщеря — Макарона.

— Е, Нюра, стига, не плачи! — Аз не плача на тебе, а на леля Сима.

— Ох, деденце, мацата кихна! — Ами защо, Леночка, не й каза: „Наздравей!“? — А кой ще ми каже: „Благодаря“?

— От какво си се одраскал? — От котката.

— Ще стана толкова рано, че още ще е късно.

Рисува цветя, а наоколо тридесетина точки. — Какво е това? Мухи ли? — Не, миризмата на цветята.

Нощем буди уморената си майка: — Мамо, мамо, ако добрият аз срещне познатия жирафа, ще я изяде ли или не?

РЕДАКЦИЯТА НА ВЕСТНИК „БОРБА“ ПОЗДРАВЯВА ПО СЛУЧАЙ ПЪРВИ МАЙ ВСИЧКИ ЧИТАТЕЛИ, МНОГОБРОЙНИ СЪТРУДНИЦИ И РАЗПРОСТРАНИТЕЛИ НА ВЕСТНИКА И ИМ ПОЖЕЛАВА ЗДРАВЕ, РАДОСТ, ЦАСТИЕ И НОВИ УСПЕХИ В ТРУДА И УЧЕНИЕТО.

но, каза: — Ще правят здравен дом: Демек болница.

Зяпнаха от учудване. — За жените. Няма да ходят в града, а тука ще раждат.

— Бре... Минаха дълги минути на мълчание, докато улегне новината. Дядо Пеню се окашля и почука с изкривения си жълт нокът по цигарената кутия и разтревожено попита:

— Ами доктори? Откъде ще намерят доктори? За болница трябва доктори. Изпреди ходих в града. Народ, народ. Не достигат докторите. Загубих целия ден.

„Вярно, докторите май не достигат“ — мислят останалите, но дядо Никола ги успокоява:

— Има. Ще намерят. Шом има болница и доктори ще се намерят.

— Няма, ще се намерят. Дълго още коментират старците и не сещат, че обед е дошъл и трябва да се прибират. Чужденците размериха, побиха колчетата и отново влязоха в общината. Училищният звънец иззвня и децата се урнаха през широката порта. Първ стана дядо Никола, а след него, като по команди се изправиха и другите. Друг път те се разпلياха един по един, всеки към къщата си, ала сега вкупом се упутиха към мястото, където белееха прясно одяланите колчета. Миню бързо премери с крачки двете страни:

— Дванадесет на осемнайсет. — На двайсет, — поправи го Кунара.

Тръгнаха си, когато църковната камбана удари три удара. Тежко, на големи интервали. Старците ги преброиха и се огледаха.

— Мъж е умрял. И тогава от тежката желязна порта из Валачовата къща излезе дядо Станю.

— Научихте ли? Валача предаде богу дух.

— Тъй ли? — снеха калпаците старците, прекръстиха се и рекоха: — Е, лека му пръст.

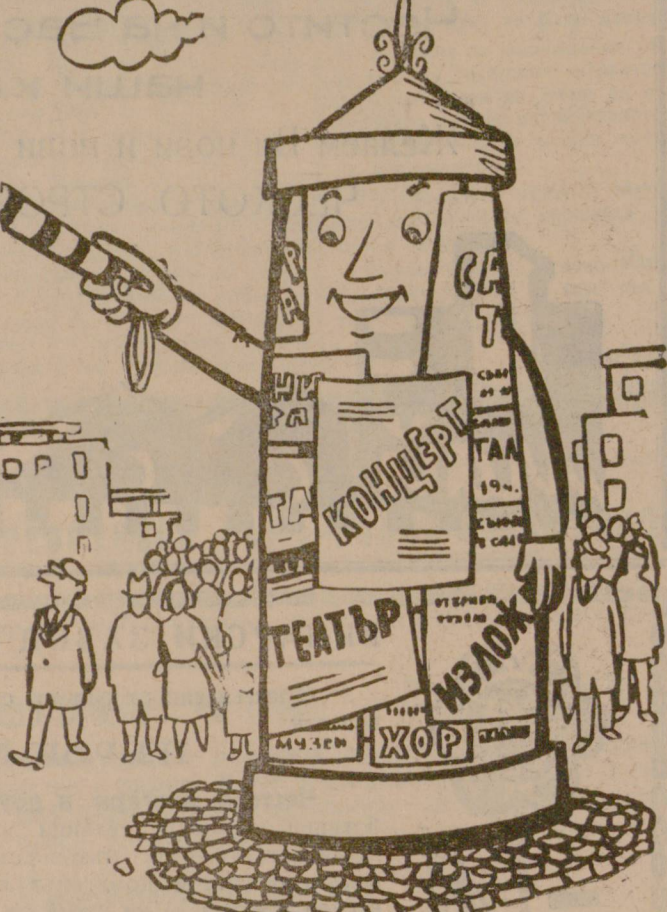
И упримено си разотидоха. Но след обед, когато наближи времето да дойдат рейсовите от града, те пак излязоха и седнаха на стълбовете пред училищната ограда. Камбаната продължаваше да бие, но никой не я чуваше. Бяха научили много нови работи по този здравен дом и сега бързаха да ги разкажат. Дядо Прою въздъгнаше:

— Дано намерят цар и за моя ревматичъм, дано.

— Ще намерят. Прою, ще намерят, — успокояваха го другите и обръщаха гърбовете си на пролетното слънце.

Ранничко беше, но топлината му все пак те усещаше.

Както се вижда от карикатурата, продължава Месеца на културата

СПРИ, ОГЛЕДАЙ СЕ, ОСЛУШАЙ СЕ И ВИЖ КЪДЕ И КОГА ДА ОТИДЕШ ПО ДОЛНАТА АФИШ:

8 МАЙ — Концерт на танцовия колектив „Победа“ при Профсъюзния дом на културата — Велико Търново — в салона на ДНА.

10 МАЙ — Гостува Русенската народна опера — в салона на читалище „Надежда“.

11-12 МАЙ — Жанрови концерти на народните хорове и ансамбли — в салона на читалище в Полски Тръмбеш.

12 МАЙ — Лекция „Партийността в изкуството“ — лектор Д. Остич — в зала 27 на Профсъюзния дом.

13-14 МАЙ — Вечери на хорова музика — концерт на хорове с школувано пееие — в салона на ДНА — Велико Търново.

13-14 МАЙ — Жанрови концерти на танцовите колективи — в салона на читалище в Павликени.

14 МАЙ — Тържествено откритие за страната Седмична на българската книга. Гостува група писатели от СВП — в салона на ДНА.

15 МАЙ — Откриване на самостоятелна изложба на проф. В. Стойков в залите на Общинската картинна галерия.

16 МАЙ — Жанрови концерти на танцовите колективи — в салона на читалище в Ясеновец.

16 МАЙ — Гостува Народният театър „Иван Вазов“ — София — в салона на читалище „Надежда“ — Велико Търново.

17 МАЙ — Гостува балетът на Софийската народна опера — в салона на ДНА — Велико Търново.

19 МАЙ — Концерт на Русенската филхармония — в салона на ДНА — Велико Търново.

19-20 МАЙ — Декада на българския филм във Велико Търново.

21 МАЙ — Гостува Държавният ансамбъл за народни песни и танци с художествен ръководител Филип Кутев.

23 МАЙ — Заключителен концерт на семейните танцови колективи.

КИНО
Кината от 3 до 10 май ще проектира: „Девети септември“ — Велико Търново; „Сватбата на Зузана“ — „Искра“ — Велико Търново; „Шпор“, „Касарабича“, „Трудов фронт“ — Велико Търново; „Испепеленост и нощта“, „Партизани на беззащитността“, „Аленко Константинов“ — Свищов; „Поленици-вълнуци“, „Чочария“ — Свищов; „Държавен престъпник“, „Напредъ!“ — Горна Орлявица; „Русия и гугутката“, „Касарабича“, „М. театър“ — Павликени; „Последна възможност“, „Чаровно лъто“, „Христо Ботев“ — Лясковец; „Ромео — моя съсед“, „Мандриен“, „Христо Ботев“ — Елена; „Последна възможност“, „Искри в мъглата“, „Коста Стоянов“ — Полски Тръмбеш; „Двете ребра на Адам“ — Хората не мнат в нощта; профсъюзно кино „Хар Стоянов“ гара Горна Орлявица; „Спортен живот“, „Паролата“.

ТЕАТЪР
Държавният народен театър — Велико Търново ще гостува с „Тайната на старата къща“; 4 май — Ценово, Русенско; 5 май — Долна Орлявица; 6 май — Страхилово.

КОМДИЯТА „Смъртното лице“ колективът ще представи: 7 май в Бяла черва, 8 май — Сухиндол.

КОНЦЕРТИ
На 4 и 5 май в ДНА — Велико Търново рецитал на артиста Кирил Попов: „Кафе със салата“ от Бранислав Нушич.

Международна футболна среща

Във вторник спортната обществност в Горна Орлявица посрещна като скъпи гости футболните от „Прогресул“ (Букурени) — представители на съседна Румъния. Срещата на този изтъкнат футболски екип — участник в елитната група на НР Румъния с местния „Локомотив“ събра на стадион „Д. Дюлгеров“ много приятели на футболната игра.

Отличното време позволи на състезаваните да изнесат един хубав приятелски спектакъл.

И този ден локомотивът зареждава тривържениците си. Нуриев с № 8 бе неудържим. Той стана автор на едни прекрасен гол в 67-та минута, който донесе победата на „Локомотив“ — 1:0.

УВЕРЕНОСТ

пак на земната твърд ще остана със ония, които орат — с тях ще сея, ще пия по жътва, с тях ще собирам наляния плод. След години ще прата в ракетата родно вино със искра живот, едър грозд, кехлибарно прозрачен, свежи ружи с цвета на пожар, една дъхава, топла погача, клонка дъб от Балкана ни стар... Просънзлен че ги мильвам... и скришом ще те парне единствен копнеж — пак от родния въздух да дишам и на родна земя да умреш!

малкият му син се ожени на чужда къща и отиде приведен зет. — Аз приказвах с председателя. Там мястото е добро. Ще закачи от Станчовата градина и ще влезе в двора на комшията.

— Станчо няма да си даде градината, — обажда се друг. — Драка е, ще има да ги върти.

Дядо Прою се усмихва презрително.

— Има закон. Шом планът казва, че трябва да бъде там, туй то. Ще бъде. Никой няма да пита Станча, дали е съгласен.

— Е, шом има закон!... Всички кимат глави, защото знаят, че законът си е закон и каквото да правих, той е по-силен от тебе и ще те победи. В това време те забелязват, че от горната улица се задава дядо Никола Кунара. Той върви бавно, но крачката му е широка и твърда, бялата му брада отдалече личи върху черния елек, с който е облечен. Пътят му води право към непознатите, които вече побиха второто колче и опънаха ру-

проточено и изтънчено пеят. Ала по шосето се задава кола и, вместо да продължи надолу, извиза на площада и спира. От нея слизат трима мъже и влизат в общината.

— Ако са по язовира, какво правят горе? — мислят старците и безпомощно се чешат по вратовете.

Но след малко мъжете слизат и с тях върви и председателят. Разгъват някакви книжа, опъват рулетка. Дядо Прою, всмуква от цигарата, после плюе и отсича:

— Инженери.

Забиха колче и опънаха канал. — Инженери, — допльни и Миню. — Високият е инженер. Знаем, виждал съм го при новия мост.

Сега всички погледли са насочени към гостите и не изпускат нито едно тяхно движение. На всеки от старците се иска да стигне, да отиде и да послуша какво ще приказват, да разпита сам, защото може да изпържи хлапак, а не човек, който държи на достойнството си и затова никой не мърда от мястото си.

— Чувам, щели да правят баня с фура, — обажда се някой от десния край на редицата.

— Дума да не става, — възразяват му веднага. — Ще пучи. На училището ще пуши.

— Банята ще бъде по-надолу, до Станчовата къща, — взема думата Карото и гласът му е сърдит, защото преди седмица

летката напрежи. Дядо Прою запали втора цигара и неспокойно се размърда. Вече е съвсем късно да стане и да отиде сам, за да разбере какво става.

— Училище си имаме, община направихме, читалище, за какво тогава ще размерват?

— Кой ли ги знае? Коментират старците и очакват с нетърпение идването на Кунара. А той, като че ли не ги забелязва. Здрависа се с председателя, после дълго замина в книжката, мери с крачки опънатия канал и чак след половин час се отправя към училищната ограда. Пристигна, бавно приседна на дървото и едва тогава поздрави:

— Добър ви ден. — Добър ден, Колю, — отговори му дружно и нетърпеливо зачакана.

Той ги изгледа и сякаш не стъпваше нещо съвсем обикновено.

Градски слънце

Разказ от Димитър НАЧЕВ

училището минава главният път, който миналата година асфалтираха. Широк и гладък той бележи като стълб и, когато селяните го пресичат, неводно оглеждат калните си цървули.

...Слънцето грее и на струпаните до училищната ограда телешки стълбове седят старците. Седят и се причипат на слънцето. Не бързат. Отдавна всичко е премислено, претеглено, пресметнато. Всяко нещо е оглеждано и от туй и от иначе. На едната страна е било то, на другата годините. По асфалта от време на време профучава камيون или лека кола. Извиват глави и гледат най-първо натам, откъдето идва и после натам, накъдето отива. Не закриват очи, прах няма, пътят е като премеет. Миню, който има очн силни като на ястреб и син шофьор, умеел да различа знаците по номерата и съобщава: „От София, от Варна“, или пък: „Тия май са от тукашното началство“. Не му възразяват. Кимват глави, леко, едва-едва и толкова.

Пенсионери!... Дванадесет лева в месеца са дребна работа, но да са здрави синовете и внуците. А отгде да знаеш, след година-две може да притурят още нещо отгоре. Всичко се мени, не се много ум, за да го разбереш. Преди пет-шест години минките се топеа в хамбарите, а бившите се бяха разсъхнали. Ако погледнеш назад, какво ли няма да видиш?... Някога коремът на Валача беше като на жена в левятия месец, а сега се е свил като баберка и самият той идва тук при тях да седне на стълбовете да се свие по-отстраня, за да чуе някой приказка. Сяда, мърва и не вади вече броенищата. Времена!... Преди седмица подухваше севернякът, беше сковал земята, докара и една хрумнина сняг, но от вчера е друго. Духа вятър, ала съвсем слабичък, като един такъв топъл, малко влажен и има един дъх, който напомним за мек чернозем, за блесене на агнета, за кукуряк и садене на арпаджик.

На стълбовете седят десетина старчета, причипат се на слънцето и лениво разговарят. Селото е притихнало. Открай пътите се дочува как булдюзерът буботи, а учениците са в час и само от долния етаж, където са най-малките,

ако се вижда бавно, цедят се един по един и докато дойде време да духне южняк струва ти се, годината е минала. За младите как да е! по гости, по забави, по сватби и веселби, нито болест ги сполуква, нито пък черни мисли им идват. А старците? Мислил ли е някой как старците дочакват пролетта?

Халал да й е на тазгодишната зима.

Слънцето грее и, макар да е още февруари, на заветните места топли и съживява остарялата кръв. Площадът е долу на равното. Голям четвъртит мегдан, където преди години са се извивали до шест реда пестри хора или са разпиргали кервани до стотици коли по панаирно време. Но това е било отдавна. Имало е геран с кобилица и много корита извити в каменна дъга.

Сега там е разчертана градина с кипариси, които зеленеят и през зимата, с фонтан, като в истински град.

Пък тогава, в страни, са били наредени кръчмите — седел на брой и един хан, нисък, склупен, с двор и яхри за петдесет копия. Селото и тогава е било на главния път и много ябанджии са оставили алтъните си по тукашните тезгяхи. Сега кръчмите ги няма. От северната страна, с лице към къщата е построено училище на три етажа, с прозорци по цялата стена, с колонки и стълбала от мозайка — ще речеи двоенец, а не селско училище. Отдясно е читалището, тухлите му още червенеят неизмазани, в лъното е издигната нова, измазана в бяло сграда — кула на покрива, откъдето модерен часовник мери времето.

Само вляво, на източната страна още е грозно и неугледно. Притиснати една до друга се свиват неугледни къщи и чакат да дойде някой и да ги събори. Само къщата на Валача, на дваката, със зелени рамки на прозорците, с балкон и кръгли стълба на покрива, се перчи и напомня за миналата мощ и славата на стопанина си. И най-важното, през площада, край оградата на

в. „БОРБА“

Ср. 8, бр. 51 и 52, 29, IV, 1965 г.

Ср. 8, бр. 51 и 52, 29, IV, 1965 г.